

LADISLAV KLÍMA

S E L E N

/román ve věčnosti/

Vzpomínka na Eternu, kterou Selen teprve včera prvně spatřil, ale jejíž jediný pohled zapálil okamžitě neobyčejně prudkým plamenem srdce jeho, ničila spánek zamilovaného mladíka. Bylo již k ránu, když Selen po nekonečném zmiřování konečně usnul. Ranní nymfy odháněly ale sny od hlavy jeho a šeptaly mu s necitelnými, tím magičtější účinkujícími polibky sladké slova.

Spal nedlouho, ale vstal osvěžen, divuplně změnen. Hřebenem Spěnové panny v páli přetáté slunce krvavě osetrovalo ložnici. Neobyčejně lehká, lhostejná nálada ovanula Selena. Jako černý mrak ležely daleko za ním nestvůry noci - a sama Eterna jakoby byla čímsi vzdáleným, jezu cizím. Myšlenka na ni a na její něžné objetí plnila jej slastí, ale myšlenka, že jí nedosáhne nechávala jej dosti chladným. Byl ve skutku vzdáleným filosofickým rozpořádáním a nesmírné brnění jakoby z něho spadlo. -

Rychle se oděv, letmo se ubíral ulicemi do oblíbeného svého sedu na okraji města. Byl skoro liduprázdný, až zblelé slunce již v něm hrálo. Vonné ticho, zpěvy ptáků jakby ozdobené, leželo rozkošné v jeho stínech. Svěže a v hlubokém snění procházel jím Selen sem tam, na Eternu skoro nemysle. -

Náhle užírl asi sto kroků před sebou nad vysokou štíhlou černou postavou svítící tvář. Ulekl se silně. Tak podivné, téměř mystické zdálo se mu neočekávané toto setkání - v tuto dobu - právě teď. -

Šel v průvodu muže, rovněž černě oděného. Při pohledu naň, až tvář jeho nerozpoznal, bylo Selenovi tak divně, jako nikdy, bylo mu jakoby snil.

Blížili se, - strach se ho zmocňoval, jakoby měl být při hanebném skutku dopaden. Měl chuť obrátit se nazpět.

Již rozeznával zřetelně Eterninu tvář. Rozčilení jeho, trapně znatelné, stávalo se nesnesitelným. Sklopil oči, zrychlil krok. -

Ale již stáli proti nemu. Pozdvihl se a sebezpřemošením tvář, aby popatřil na milenku, - ale ještě než tak učinil, přinutilo jej cosi mocného, aby raději pohlédl na muže: bylo mu, jakby černá jeho masa neodolatelne příšerně bytost jeho k sobě přitahovala. Pohlédl - a pocit dosud nezažitý pronikl jeho duši.

Neznámý byl mladý muž tváře co se bezvadnosti tvářů tyče, skoro krásná, pleť jeho byla neobyčejně tenká, oči a vlasy černé výraz absolutně vášný, těžky tuhé, nehybné, oči ztrnulé, jako skleněná s hrobovým výrazem: celek musil působit dojmem silně příšerným. Ale to vše nepostačovalo k vysvětlení pocitu, který tajemně Selenu prochvátí a který slovy vystihnout naše imaginace nestačí. Nejednou již spatřil tváře podobné příšerné, - ale dojem, jímž naň zapůsobily, byl něčím kvalitativně rozdílným od shluku obličných dušebných stavů, tak cizích, jež tajemné moc v duši jeho vdechla.

Jako včera zůstal i dnes stát, tak mimo sebe, že byl by se nechal bez odporu, jako ptáci na ostrovech kamž člověk nikdy nezavítal, zebít.

Černé oko popatřilo naň, výraz jeho se změnil, ale magicky vyvstala v Selenovi jistota, že žije v něm nenávisťplný posměch.

Předli... Za chvíli zaslechl Selenu několik slov, hlubokým hlasem pronesených, tak podivným, jako z nesmírné dálky tajemným větrem privátým, a jako jasné brnknutí kovové struny zazněla jednoslabičná odpověď. - Nezměrně bolestná touha, slyšet hlas tento stále, nazývat jej svým, Selenu zachvátila.

Hráze opadla a jiného zakončila se

chaoticky trýznivá nespokojenost se sebou. Ani na Eternu nepohlédl a zachoval se tak babsky, tak směšně! Jistě považují jej za idiota! Zuřivost přiměla jej, že spechal za nimi. Nadešel jim - a překonav opět tajemnou přitažlivost, již muž naň působil, popatřil Eterně v oči.

A radost dosud nepocítěná navštívila jeho duši.

Jako šílenec běžel a tančil domů. Cítil, že váha jeho těla se zmenšila a neklamal se v tom, váha byla by to dokázala. Vší mocí musil se přemáhat, aby nevýskel, nesnesitelná slast velela mu, aby každému mimojdoucimu klukovi svěril se svým štěstím a učinil je tak menší. Naštěstí šel právě mimo byt svého přítele.

Zastihl jej v posteli... "Ironie!" zařval a objal perinu. "Ona mne miluje! miluje! Ó já se zblázním, miluji tě také, i tu postel -- "

"Tys tedy s ní už spal - ee - - To jsi - e - chlapík - "

"To dosud ne - ale - to nic nevadí! Ten pohled byl větším důkazem lásky - byl bys jej musil vidět - to nemožno vyřici - ten pohled - ó! "

"Pohled? E - e - neupírám, že pohled znamená moc - je to něco zvláštního, ten ženský pohled - e - ale nalezl mne rum do sklenice, ať se konečně ~~zruším~~ probudím. Do té pállitrovky - jen plnou!"

"Ten pohled! Ó jak je ta sklenice překrásná, ten rum tak drahý mému srdci - jak zvoní - jako její hlas - bude můj, můj! Ten pohled!... Lásky, touha, bolest, slast nejdojemnější, srdce objímající rozkoš sama! Byly to netemné myšlenky neurčitě cítěny. Byly vtěleny v distink-
tívní světlo zmeněny, teď teprve reálné, extatické! Ó ten pohled! Do smrti nic mne nem.

nic mne nemůže učinit nešťastným. Které duši zasvitlo kdy takové slunce? Jako slunce meteorit, tak přitáhl metafyzický oheň ten celou mou bytost, padla v něj jako - "

"No dost, pro orientaci vím dost, nalej mně raději ještě jedinou! Tak! Nuže, je vidět, že nepáš v ženských ani potuchy. Ale rozeberme Příklad vědecky. Axioma: Ty mršky nepohnou ani chlupen bez vypočítavosti a sice jen ziskuchtivé vypočítavosti, a lásku etc. vůbec neznaří, jsou to jen žravé mašiny, láska etc. jsou jen mezi jejich ziskuchtivosti. Tedy co se jejich pohledu týče, dlužno nejprve na paměti mít, že třeba nejedná se v daném případě o 'pohled', nýbrž o habituelní již výraz očí, vzniklý ze stálého nepřetržitého koketování - z toho plyne, že ženské s láskyplným očima jsou nejhorší nevěstky, zboží pro každého. Patří-li ta tvá do té třídy, nevím, protože se mi dosud do očí nepodívala. Jedná-li se však o pohled, pak muž poltý jím má důvod být šťasten: neboť je to důkazem, že si opička s ním chce začít, že ho potřebuje, že chce kapsu jeho pustit šílou. Tvé dívce protiví se patrně její průvodce - patrně se již dozvěděla, že máš dosti peněz, aby i nobl dáma mohla několik let za ně si šperky kupovat."

"Mrcho!"

"Nezlob se, což můžeš si něčeho jiného přát? Nechtěj přece nemožnosti a uvažuj: co jiného je láska muže, jakožto ješitného osla, než touha chlubit se, že je majitelem poslezené mrchy, zvané ženy? A co jiného je láska ženy, jakožto chytřé opice, než touha využít osla, týť a

něho, mít v něm oporu, arč.? Nestačí tedy
 touze osla vědomí, že božská, nedostupná,
 pozlacená archa ho potřebuje a jemu se tedy
 poddává, prodává? Že je pro ni důležitý? Že
 se s ní vůbec obírá? 'Jaka to nezasloužená
 čest pro mne!' myslí si jeho ještětne, skrom-
 ná srdce. Řekni osle: nepovaneš tě do nebe
 myšlenka, že tvá bezpodmínečná, absolutní
 bahyně se myšlenkami svými, a to nejvrouc-
 nějšími, nejvnitřnějšími, t.j. siskuchti-
 vými, kolem tebe točí? Namutí tě k tanci
 představa, že obraz tvé tváře vynoří se v
 její duši? Že vidíš v zrcátku její pupi-
 lly skrivený svůj obraz? Že - "

"V tom máš pravdu, jinak však je logi-
 ka tvá děravá jako mříž. Moudře učiníš, bu-
 deš-li mlčet."

"Ovšem, kde usmívá se na člověka koit-
 tus, jak smí se tam vtírat drzá filosofie?"

"Koitus! řekl Selen po chvíli smutně,
 k tomu schází mnoho - a snad vše-- bože a
 máj! jak snadno mohl jsem si pohled její
 špatně interpretovat - vždyť dojem takový
 je přec jen věc čistě subjektivní, od nálad
 a všelijakých nerozumných asociací odvis-
 lá - "

"Hepleš, mylíš se! Následkem zmíněné
 své vypočítavosti a instinktivního „studu“
 střeží se ženská, aby žádný její pohled ne-
 budil z d a n í, že jí cíl jeho není lho-
 stejný, tam kde jí opravdu lhostejný jest,
 a vždy se jí to zdáří. Už zdaleka byla by
 se vroucnějším pohledu vyhnula - buď klid-
 ný, máš vyhráno. A teď k činu, k němuž tě
 pohled ten poslal - a to brzo, neboť posílá
 ji již tu nebudou - "

"Pro boha!"

"Ať se ode dneška žádný alkohol na
 světě nedáří, nestane-li se tak! Totiž: bu-
 dou-li zde, budou za mřížemi - "

"Ze mřížemi!"

"Nemyslíš, že by takový mřížový závoj její tvářičce rozkošně slušel? Čtu jí s tváře, že je pro mříž stvořena. - Včera večer při absintu dozvěděl jsem se novinky o jejím panu choti. Jeho chování je nanejvýš podezřelé - jde o něm pověst, že je duchem Svěcnu a ona dcerou ledovce, povím ti o tom jindy víc, ale teď chci ještě spát. Zdržuje se u své peníčky jen málo a v nepravdivé době, pak ubíhá ulicemi, jak by byl štván, děláje příšerné grimasy a zmizí v lesích Svěcnu - o důkaz víc, že je opravdu jeho duchem. Především stopovalo jej několik výrostků. Videl to, sebočil interesantní ten pán s pěšiny do houští a stopujícími zmizel, až sledovali jej i tam. Nemí-li to duch Svěcnu, je to bandita. Policie věnuje mu již náležitou pozornost, pozitrí až alkohol - "

"Viděl jsem jej dnes: nevyličitelný pocit, když šel mimo!"

"Je patrně dlešně magnetický, hodil by se jistě výborně za hypnotisera nebo medium jeho fluida vystupují z těla jeho silně a daleko, takže ten, kdo kráčí mimo něj, musí jimi projít - fil hrušná idea být pronikán až ke svým elektronům duševním směrem takového chlepa. Ale klíš se už, až naleješ mně ještě jedna holbu. Krátce, musíš ji zítřka oslovit!"

"K tomu nemá odvahy!"

"Teď jí dej z čista jezna pořádnou facku: to lásku ženy závojnásobí, vidí v tom důkaz mužnosti a originalnosti! Neudivíš-li mi to, vícekrát se ke mně nehlási Nevíš, jak těším se na toho idiotského boha, kterého porodíte. A pak - něco mně porád povídáš, že její trup je průhledný - až ji uvidíš obnaženou, nezapomeň mně říci, věděl-li jsi její vnitřnosti. Snad budou i

ty průsvitné - ale jejich obsah sotva. Je totiž jisto, věř tomu nebo ne, že ledová ta socha jí - viděl jsem ji v hostinci. Vlastně její - čtyřměsíční štěně nežere tak hltavě jako ona. Tak marš! a vezmi si sebou revolver, zastřelíš-li toho saraša, dá ti to hojnost látky ke konverzaci s Eternou - neposlechneš-li, nezapomeň zastřelit sám sebe!"

Až do usnutí tonul Selen v bláznivé blaženosti a ve snu pokračoval: Vešel do svatého domu na náměstíčku a stanul rozčielen za dveřmi, které, jak zcela určitě tušil, skrývaly Eternu. Dlouho stál v temné chodbě v náledě stále příšernější. Náhle zaslechl ostrý hlas, tak toužebný: "Selene, Selene máj!" "Eterno máj!" vykřikl a vrazil dovnitř. Stále uprostřed komnaty s láskyplným dseměvem, rozpjala paže, - "Selene" - Klesl jí k níhám a jako na světlici hleděl jí vzhůru na tvář. Ta se změnila, vážněle, podivněle. "Selene!" pravila ještě jednou hlasem skoro děsivým. Vzchopil se konečně - objal ji v šíji, chtěl ji políbit - tu, v posledním okamžiku skočila nezpět a malinká ruka její, rychlostí kočky po psu seknuvší, vytale mu políček, strašný, přímo neuvěřitelný políček.

Okamžitě se probudil, bylo mu jakoby slyšel ještě hlas třesku - tvář jej silně páčila. Vzchopil se zarvě a bojácně a s vytasenou dykou prohledal důkladně ložnici. Nenašel nikoho, dveře i okenice byly zamčeny, - ale líce páčily jej stále a když se podíval do arcadla, schledal, že jsou příšerně naběhlé a rozeznal určité čtyři temnější prahy. No, buď jak buď raději by tento sen měl ještě stokrát než včerejší neklidnou noc ještě jednou.

Neulehl již, aby nezaspal hodinu, v

kterou včera v sadu Eternu potkal. Byl rozhodnut, že uzří-li ji tam opět, osloví ji doslova takto: "Milostivá, odpusťte mé odvěze, že nabízí vám, cizince, své služby". Slova ta aspoň stokrát si opakuoval.

X X X

Jitro bylo podmračené, hory zmizely, jen spodiny jejich nevýslovně truchle jako poloprobuzené z těžkého snu, válely se kolem. Mělo a se smutnými údery dopadaly se stromů těžké kapky... "Dnes jistě neprijde," myslil si Selen a prál si toho. Byl to mu jako by šel na popravu... Budeji byl by Eternina muža zastřelil...

Ale Ale Eterna - přišla. Sama. Jinochu bylo, až objevení se její zde, v tuto dobu a za tohoto počasí mohlo jej naplnit radostí, jakoby zaslechl ortel smrti. - Plynula blíže, 'nedprosne jako osud', kmitlo mu duší... Studený pot mu vyrazil, sad se točil, myšlenky se pátly. -

Stretli se. Opět zasvítil Selenovi včerejší sluneční pohled - a to dovršilo jeho zmatek. Za svat nebyl by se upamatovával na ona slova.

Minuli se, - gni nepozdravil. Jen když byla dále, směšně vyběhl.

Ale bezmezný stud vzbudil v něm sílu zuřivosti. "Naposledím-li ji, zastřelím se! zasyčel a opakuje stále první slova, nedešel Eterně.

Již otvíral dřevo, z nichž by byl teď jistě aspoň "milostivá" dostal - bez pozdravu, na nějž zcela zapomněl. Ale dívka jej předešla.

"Řekl by ste mi laskavě, pane, možná-li vystoupit na vrchol hory Svícnu? Jsem zde cizinka..." Vyřkla to hlasem vířícím, ruce se jí chvěly, pohled trásl. V Seleno-

vi vybuchla nejasně radost, ale ne dost silná, aby zbavila její zmatku.

"Svícnu? M - m rozhodně! - milostivá - - vlastně - je to těžká - či vlastně nikdo to dosud nedokázal -"

"Snad to dokážu já!" odvětila již pevně a pohled její stal se tak sladce laskavý. "A kudy se tam, prosím, nejlépe jde?"

"Prosím - nejlépe přes Mazilec - vagoničku - pak - m - pěšinou na levo, vlastně na pravo - či vlastně přímo -"

"Vidím, že máte strach, že jste zmaten, v tom případě nepotřebuji vaše služby. Dekuji vám, pane!" promluvil plačky a jemný kepeníček sevřený v belostné její dlani přitiskla k zaslzeným očím.

"Oh! vy trpíte, má bohyně! Vyléčím vás, miluji vás šíleně -" Přistoupil k ní... Povznese zrak... "Nepřibližujte se!" vzkřikla šíleně, " - já - já - odpusťte - adieu!"

"Neodcházejte, nechte!" zastoupil jí cestu... "Usmrtím se! O raknete: cítíte pro mne též něco?" A uchopil ji za ruku. -

"Pryč, bídáku - a ať vás již nevidím, vy drzý chlape! Pusťte, sice vám plivnu do očí!"

Tohle bylo přece jen mnoho, není divu, že přímý Selan zapomněl na ušlechtilou galantnost. Odstoupil, zasmušil se. "Milostivá, nevím, co si mám vyslit. To již nejsou normální rozměry. A já nebyl bych se odvážil kdybyste sama nebyla mne k tomu povzbudila. Vaše pohledy - dnešní oslovení, chvení - - sluze -"

"Ani slovo už, drzoune směšný - domýšlivý! Hahaha! Vás milovat? vás? Spíš prašivého psa! Viděla jsem, že po mne blázníte, měla jsem s vámi strach jako se žebrákem - teď to víte! Ale vy jste se ukázal jako drzý žebrák - a dost! Klidte se a máte-li jen trochu slušnosti, vyhněte se mi přístě na tisíc

kroků - "

A jako šílená spěchala pryč a několikrát si odplivla.

x x x

Skoro bez vědomí došel nebohý, spráskaný Selen domů. Nabudeme ličit jeho strašné utrpení. Odejel více mil a v malé vesničce zápasil tři dny se sebevraždnými pokušeními.

Ale pak zasvitla v něm opět naděje, pozvolna se vzrábala, nabýval vzezření oprávněnosti - a šestého dne po oné rozaluve s Eternou spěchal jinoch do svého města, bláznivý jako dřív, strachuje se nosmírne, že ji již tam nenajde. Bylo pozdě večer, když do města dorazil.

Vešel do koralny. "Pojď stranou, Irona, rychle, musím se tě na něco zeptat."

"Je to naivní člověk! on myslí, že v jedenáct hodin ještě chodím. Odnes si mě tam!"

Selen odvedl přítele ke stolu v koutě. "Je zde dosud? Mluv - mluv, zemru nedočkavostí - pro boha -"

"Je a setva tak brzo odtud vyfoukne -"

Hluboce si oddychl a slzy objevily se v rozšířených očích, ale pak si vzdychl: pochybování a vzpomínka na strašnou rozaluvu navštívily jej zas. "Muže vidíš - teď je konec s alkoholem!" přegohl se.

"Stalo se něco nepředvídaného... Ale přijde za mříže, ať nebude-li se legitimovat jako nějaká princezna nebo dcera Rothschildova. Ale nejdřív, co je s tebou? Celovil jsi ji? a dostal jsi košem? ty umučená tvář!"

"Povím ti vše, věrně - a pak mi řekni, co o tom soudíš!"

Když skončil, řekl Iron: "Co o tom soudíš? Že by ses měl jmenovat Teleni! Svátý idiote, dogtalq se kdy muži lepšího důkazu ženské příznavy?"

"Než jsou slova: Bylo mi vás líto jako žebráka...."

"Opekují, co jsem řekl. Vždyť je to na chlup počínání silně zamilované, silně hysterické ženštiny!"

"Také máe to napadlo... Ale není pro to důkazu."

"Tedy ti povím něco nového. Když mluvil s ním naposled? Minulou středu? Nuže ve čtvrtek o půl šesté ráno letěla do téhož sadu, až přišlo jako z konve... Haha! Ten táje ajko cukr!"

"O drahý příteli!... A co činila dále? Vypravuj vše, co víš!"

"Tak poslouchej, abych už měl od tebe pokoj! Dnes je tomu týden, co sousedé paní Eterny zaslechli po západu slunce z bytu jejího neobyčejně mnoho řečí, jisté dochromady padesát slov a po té dva nebo tři ženské skreky, tak podivné, že se seskupili a po důkladné poradě zakleпали. V témže okamžiku vyřítíl se ze dveří pan Tenebre a ti zběheli při nechalí jej proklouznout. V bytě našli na pohovce paní Eternu, tak trochu v mžlobách. Zatím ubíhal pan Tenebre ulicemi jako vztekly pas, kroutě se, bekaje -- tys jej viděl? - neejeden, tři detektivové šli za ním. Když bal za městem, zrovna se vinil, snad mal přajem, - čemuž nasvědčovala by i ta okolnost, že setva vkročili do lesa, odbočil z pěšiny do houští. Detektivové cvalen za ním, ale nanašli nic.

Téhož večera byla nebohá sněhová panna po-
drobena v bytě svým výsledku. Černý patron
se od toho dne neukázal - povídá se, že je
v důvodném podezření, že někde na Špičber-
gách vykradl nádražní kasu. A to je příči-
nou, že se má proroctví nesplnilo. Proti
deceři ledovce není snad právníckých důvodů
k zatknutí, což by ovšem úradům málo vadi-
lo, ale nechávají ji patrne na svobodě ja-
ko vnařidlo pro pana Tenebra. Ale je jisto,
že nevrátí-li se k němu ptáček co nevidět,
dostane tvář její mrličový závoj. Zatím je
bedlivě strážena, u téhož okna v putyce,
kterým její hleděl na dům, v němž bydlí,
sedí teď stále špičl. Ostatně ona je nyní
stále doma. I v pátek ráno za krásného po-
časí byla v sadě, ale pana Selena, od ne-
hož doufá v kauci, nenašla. Teprve dnes v
podvečer vyšla zas do téhož sadu a to v
průvodu dámy, která dnes, čert ví odkud,
k němu přijela a hned k ní zašla. To je tá
holka - petku bych se ní dal, kdyby mne
byl spiritus pohlavne nezruinoval. Sedaly
si na lavici, plakaly, líbaly se, jinak
však netropily nic hanebného. To je vše.
Poděkuj se, že jsem ti způsobil hezkou
noc, co nejdřív svou vilu oslov, nezapomeň
si vzít bičků, abys jí, dostane-li zase
záchvat, porádne jím ramena zešlehal - to
pomůže zázračně - mne zas odnes ke kořalce
a klid se odtud!"

x x x

Následujícího večera uzřel v sadu
Eternu v průvodu jiné dámy. Ač se s ní ně-
kolikrát střetl, nepohlédla naň. Tvář její
byla zřetelně hubenější a bolestnější
ještě než před týdnem. Průvodkyně její si

Selen nepovšimnul. Strávil opět špatnou noc....

Nazítří slyšel překvapující zvěst. Včera zavítal do města Tenebre, odebral se k soudu - a byl za čtvrt hodiny vrchním soudcem vyprovoden až ke kočáru, jenž venku naň čekal. Kočí práskl do koní, pan soudce poklonil se až k zemi - a Tenebre odjel opět z města, nezastaviv se u Eterny. Kolovaly pověsti, že se legitimoval jako ruský velkokníže, předloživ fotografie tohoto z časopisů - a že Eterna je jeho maitresou, že zcela nadbytečně, omlouval dávno své počínání těžkou nervovou chorobou, která jej chvílemi nutí být o samotě, nemá-li zežít. Detektiv u okna hotelu se toho dne již neobjevil.

Tohoto večera přišli dámy do baru opět. I dnes nezavádila Eterna pohledem o tvář zoufajícího již jinocha. Povšimnul si však dámy druhé a byl překvapen její neobyčejnou krásou, planoucím, smělým výrazem růžové tváře a narkotisujícím dojmem, jímž působila. - A pokaždé, když šel mimo, spočinul na něm vytrvale úžasné otevřený pohled očí, žhnoucích, řřevících vlídně od okamžiku k okamžiku, jakby chtěly spálit jeho duši. Temný nádech radosti pronikl mu bolestně vypráhlou, práhnuoucí duší a kapka balzamu padla v ní...

Následujícího večera nepřišly. Poslední červánek zmrákal a Selen procházel se dosud, v těžký zárautek pohřížen, setmělými loubími stromů a kerů, tvář se mu svírala, slzy kanuly, celý svět byl tak pustý... Tu stála před ním náhle jako duch ženská postava.

Pomalu postoupila k němu blíže. Pro-
rvou v keri padl jí na tvář nerudlý svit -
- a Selen poznal včerejší planoucí krásku.
Položila mu obě ruce na ramena, tvář
její dotýkala se skoro jeho. Otevřenými
ústy vyražel rozčilený dech - až přešel v
pološepet:

"Miluji tě, krásný hochu! Miluješ me
též? Ó víd, že ano, víd? Ty miluješ Eter-
nu, ale proč bys nemohl milovat i Igneu?
Vždyť Ignea je krásná a ty moudrý. Miluji
tě, sladký hochu, miluješ me též?"

Stále silnější byl tajemný tlak na
Selenova ramena, stále žhavěji sálal mu v
tvář omamný, ženský, ďábelský dech... Ve
zmatené duši počalo to sladce vrítí...
Vydechl:

"Miluji Eternu, ale ona nemiluje mne!"

"Miluje tě též, ubožáčku můj sladký!
Která žena by tě nemilovala?"

"Jakže, řekla ti to snad?"

"Nerекla, heopek pravila, že budíš v
ní odpor a nenávisť, ale ženu neoklame!"

"Ano! Protivím se jí a nenávidím mne -"

"Což dokazuje, že láska její je pra-
vá. Bude tě milovat, zítra přijde sem zas
a bude tě líbat - uvuďíš - Ó miluju tě,
hochu drahý a ty miluješ me též!"

Bezvírná, všeobjímající rozkoš zazá-
řila v Selenovi... Pocítil na hrudi dotek
měkkých řader... Bezděky vtíkl dlaně v
kyprá Igneina záda. A v zápětí zažhnuly
její rty na rtech jeho -

Cosí jakby mu vniklo hluboko do těla
- a hned na to vztyčila se v duši jeho
strašlivá rozkoš, podobná té, již pocítí
v prvních okamžicích tělo polité varící vo-
dou. Desně se ulekl, couvl - ale tím sil-
něji tlačili jej Igneiny ruce.

"Jak můžeš mne těžit Eternou, když mne miluješ?" vypravil.

"Protože miluju ji též! Buďeš nás milovat obě, budeme se milovat všichni tři navzájem, nelíbí se ti to? Zítra budeš nás líbat obě, bochu máji! Milej mne, líbej a objímej beze strachu, jsem tvá! Ó líbej rty, které tak často spočinuly na rtech tvé Etrenej!"

Celá její tělo přitisklo se k němu, fosforeskující oči čekavě hleděly vzhůru k jeho... A šílence jal se Selen líbat její rty, tváře, oči, objímal všude magické tělo, krouťící se, sténající, slzící a s pěšiny jej tlečící.

"O věděla jsem, že mne miluješ! Chci zemřít, koušej mne a biji! Nevydržím tu rozkoš! - Ó miluju te a Eterna též! Zítra budeš nás zde líbat obě! A pak opustíme toto zakleté město - a v úsměvné rovině zahrneme se v chaloupce uprostřed vysoké, svítící, veselé trávy. Tam budeme ovčáčky pást a v jednom objetí na obláčky hledet! Tam naše sladké ženské dušičky v blahém stínu muše budou bezstarostně odpočívat, tam nebudeme se bát netvora neb se bát jen vlastně. - Ó miláčku máji!"

Zavěsila se mu tak prudce na šíji, že se zapótlácel. Ještě nenebyl rovnováhy, když tu nová prudká tíha srazila jej na trávník.

x x x

Po dni všemožným rozčilením zmítaném odešel Selen do sadu, cítě se skoro nemocen.

Milenky jeho nebyly tam dosud. V strašném rozčilení čekal... Slunce zapadalo - nešly. Červánek zažhořel, slábl - nešly. Zenikl - nepřibly.

Selenovi se ulavilo, ale stará bolest počala v něm hledat... Skoro věřil, že

včerejší Ignea byla fantomem.

Hozbočil se, že půjde mimo byt jejich. "Byla-li to Ignea vskutku, snad ji napadne, že po marném čekání půjdu pod okna její a dá mi znamení, z něhož aspoň poznám, že nebyla přízrakem."

Nové divnější rozšílení se ho zmocnilo, když docházel k náměstíčku. Došel - a stanul ohromen... Bylo přeplněno lidmi... A všechna okna Eternina bytu byla jasné osvětlena... "Co se stalo?" vykřikl.

"Zraždai" odvetil vedle stojící občan. "Ta bílá paní byla tím černým pánem probodnuta. Tak je to - jinak ne!"

Selen byl by se skácel, kdyby lidská zeď byla dovolila. "Nebyla probodnuta," slyšel jako ve snu v hukotu svého gluchu, "byla otrávena!" "Nesmysl! Vždyť před chvílí viděl jsem ji stát u okna..." "Ne, ona zastrelila svého černého milence -"

To Selena opět osvěžilo. Zběsile klesl si cestu k domu. "Co se vlastně stalo?" znělo kol něho. "Ale ten černý pán byl nalezen oběšený!" "Ne, to ta Eterna!" "Obě viseli na skobách!" "Zavraždila je jistě tá nedávno přivandrovalá děvucha!"

Došel až ke vratům, před nimiž stál krytý kočár. V téže okamžiku - co spatřil?

Eterna a Ignea vycházely z nich v průvodu četníků. A když Selen lépe přihlédl, viděl, že pučky obou jsou vzadu spoutány zvonícími retízkami... Ignea klonila tvář co nejvíce, marně se snažíc skrýt ji na šedrech, Eterna napnutě hleděla vpřed, rty její byly pevně semknuty, tvář buďla divně děsivý dojem.

"Eterno! - Ignea!" vykřikl Selen a sile radostí a hněvem odhazoval lidi před ním stojící.

Ignea zvedla tvář. "Miláčku můj!" vykřikla a chtěla rozpjet paže - ale jen poute její výsměšně stále a stále chrastilo. Zrak Eterny spočinul na jinochovi - ten spatřil v něm opět onen nevyslovitelný výraz - ale jeď na okamžik: ruka četníkovy odhodila jeď stranou... Když zas popatřil, vstupovaly do kočáru. "Na schledanou, hochu drahý!" vykřikla ještě Ignea - a dveře se zavřely... V okně zazářila tvář Eterny, těkající oči její stannuly na Selenovi, slzy v nich vytřaskly a stékaly ponahly po tváři... Selen cítil na své jejích svedení... "Eterno má ubohá!" zarval ještě - tu pohnul se vůz - Eterna pokynule mu dvakrát hlavou a zmizela.

Slasťně opjen a zároveň trapně rozrušen a rozochvěn stál zde, neslyše výsměšky kolemstojících. Náhle dopadla mu na ramena těžká ruka: "Ve jménu zákona, jete zatčeni!"

"Cože?" vykřikl zurivě a otočil se. Za ním stál Iron. "Jaký to rek! smál se. "Teď verím, že láska dělá divy, když takový paprsek měsíční změní ve rváče. A hned obe najednou jeho milenky - obe jeď pozdravují - hrome! Ty's největší muž na zemi!"

"Co se stalo? Vypravuj!" vykřikl Selen jako na vojenském cvičišti.

"Hrome, je to velitelský tón! Ještě i Napoleon bude z toho blázna! Nu povím ti to ale cestou - rychle, musím plout do svého přístavu, ta bloupná událost mne zdržela. Víš všechno, co se ví. Před západem slunce, když chtěla Eterna zas vyjít - patrně na randez vous s tebou - a když Ignea nebyla přítomna, vstoupil k Eterne pan velkokníže.

Přivítala jej s vyděšeným výkřikem. Za dveřmi pak poslouchající sousedé slyšeli teď vskutku mnoho věcí. V neznámém jazyku - a asi za půl hodiny křik - hrozný výkřik Eternin, zarvání Tenebrovo a údery dvou tel o podlahu. Běželi pro policii. V ten čas vrátila se domů Ignea. Když vnikla policie do bytu, uzrela ji, jak křísí Eternu z mdloby. Vedle ní velká kaluž krve. Obe dvě prohlédnuty, žádné zranění na nich ne- nalezeno. Tenebre zmizel. V bytě nalezen nebyl. Neví se, nebyla-li mrtvola jeho ho- zena do záchodu. Kdośi tvrdí, že viděl jej zadními vraty utíkat do zahrady. Dvě pro- hlášeny za zatčeny, Eterna, patrně v hys- terickém záchvatu, jala se židli proti četníkům šereovat: "I to ještě ke všemu mé- mu nezaviněnému strašnému osudu!" Verná Ig- nea pomáhala jí dýkou. Proto dostaly šelíz- ka - to se mu též ze všeho nejvíc líbilo. Pohled na ně spoutané okouznil mé sedistní srdce. Jen do té ženy mohl bych se zamilo- vat, která by vedena byla pod šibenici. Zítřka můžeš je snad vidět ze mřížovým závo- jem - díky bohům, že jsem již u přístavu!"

x x x

Tuto noc šťastný, o Eterpině lásce již nepochybní Selen proždel v strašných plánech, jak milky své z vězení vysvobodí, přivolává si v paměť, co všechny krvavé romány, jež kdy četl, o předmětu tom vyprá- věly. K ránu usnul. Sotva se probudil, spe- chal k budově soudu.

Nemáhal dlouho arak: již z dálky ro- zeznal za mřížemi jednoho z oken druhého poschodí dvě charakteristicky zbarvené tvá- ričky. A sotva stannul pod oknem, již vylét- le jedna z Igneiných ruček se trepetajícím

se šátečkem do výše a druhá přeletně rychle posílala hubičky jinochu, jenž nevedel co chytrějšího činit, než posílat je též. Pak otevřela okno a vykřikla: "Hmnej o nás strach, miláčku, není nám tu zle - a vyjdeme brzo odtud - a pak budeme tvé, tvé!"

Eterna, která dosud nepohyblivě stála, udeřila družku do ramene a zaisela. Ignea za ní. Po delší době prtáhla ji k oknu, jen slabě se vzpečující. "Nedělej hlouposti!" vykřikla, "vždyť on ví už dávno, že miluješ jej též."

Eterna sklopila za mříží hlavu - a plet její byla teď rudejší než Igneina. Trhla sebou - a náhle zatrepalo se i nad její blavinkou bíle - neustávalo to... "Není to klam?" tápal se sebe jinoch, nemává to Ignea oběma rukama? Ale ne, není pochyby, že šátek nad Eterninou hlavou drží ruka rostoucí od ní." A k tomu všemu začla nyní Eterna posílat polípky rychleji, zbesileji, než Ignea a vykřikla: "Seleno máj, miluji tě, odpusť, odpusť - kdybys věděl proč - " Tu zahalila náhle tvář, divný výkřik rozlehl se vzduchem - zaisela, a ještě několik tlumených výkřiků dolehlo k Selenovi...

Kolem se seskupivší lidé se chechtali, Ignea stála na distanc líbající, křičela na ně nadávky -. "Eterno, Igneo!" vzpomatoval se konečně Selen, "vysvobodím vás, i kdyby bůh postavil se proti mně a mezi mne a vás!" V tu chvíli sevřela jej pevně strážníkovou pěst.

X X X

Byl ještě téhož dne propuštěn, jelikož úřad moudře usnul, že ten, kdo přede šty lidmi křičí: 'vysvobodím vás' není právě

nebezpečným únoscem ze žaláře. Ale Selen dívky své již nespatriil: dostaly se do jiné cely, hledící na dvůr soudní budovy.

Selen snoval dále své romantické plány. Týden minul. Následujícího jitra byl doopravdy zatčen a před spoudem zvedel, že je v podezření, že minulou noc tajemné cizinky vysvobodil z vězení...

Teprve později zvěděl, co se stalo. Dveře cely obou dam a vrata soudní budovy byly k ránu nalezeny otevřené, noční hlídač pak dosud v tvrdém spaní. Dotazován jsa, jak usnul, nemohl říci nic jiného, než že kol půlnoci zmocnila se ho zcela náhle tak silná chuť k spaní, že už nevěděl, co se dál stalo.

Selen zůstal ve vyšetřovací vazbě. Jak se radoval, že sdílí s milenkami stejný osud! A v jaké teprve vytržení jej uvedlo, když seznal, že uvezenen je v téže cele, za jejímiž mřížemi je byl spatřil! Když zdálo se mu, že cítí dosud vůni jejich tel a duší! Když našel v koutě pohozené maličkosti, z nichž některé viděl dříve u Eterny, jiné u Igney.

Čtrnáct dní strávil ve vazbě; byly to nejkrásnější dny jeho života. Konečně byl propuštěn, neboť soud uznal, že je příliš hloupý, než aby provedl čin tak obratný.

Po Eterně, Ignei a Tenebrovi zmizely všechny stopy.

x x x

Několik minut, které Selen pod zamřížovaným oknem postál, stačilo učinit jej šťastným ještě skoro měsíc ode dne, kdy z vazby vyšel... Konečně však dlouhé čekání, okolnost, že od milenek dopis nepřicházel, ač opatrnost jejich byla vysvětlitelná, nejistota a trapné z ní vždy se rodící pochybnosti, hlavně však trýznivá touha, změnily jeho štěstí v torturu. Tak nesnesitelný nepokoj jím zrátil, že s ra-

dostí uvítal, když sestřička jeho, milencem v cizině opuštěná, toužebně jej pozvala, by ji navštívil a potěšil. Opustil ho, ač cítil, že nedobře jedná, jelikož mohla by jej zatím dojít zpráva.

Svěřil se sestře se svými boly a ona hleděla, pokud v moci její bylo, utěšit jej a nahradit mu milenky, líbajíc jej, objímajíc, kladouc mu hlavu na prsa. Než Selenova duše byla tak podmaněná dvěma milenkami, že v ní pro sebe vřelejší útěchu nebylo místa.

Rozerván, neschopen jakékoli činnosti, zžíráván stále neukojitelnou touhou, po týdenním pobytu u sestry rozhodl se, že co nejrychleji vrátí se do bílého města, vyčítajíc si strašně, že je opustil, a propásl snad něco nejdůležitějšího.

Hned po svém příjezdu, v podvečer, štván divným nepokojem, vyšel ještě na procházku.

Slunce právě zapadlo pod žhavě oranžovou, bezoblačnou oblohou, na dálném obzoru ještě zářivějším, zlatějším, tajemným proužkem lemovanou; rychle ochlazoval se vzduch nad nesmírnou truchlou rovinou. Skalnatá její půda nebyla skoro vzdělávána; jen jedna vesnička byla v ní vidět; roztrošene rostly všude nízké keře a nevelké stromy, místy v řídké, titerné lesíky seskupené, prostoupené skalními tesy, někde dost vysokými.

Šel dále a dále. Pekelná touha začla v něm opět rádit a marno bylo úsilí zapudit strašné ženské fantomy. S příšernou, až halucinací hrozící určitostí zřel před sebou stále zhasínající tvář Eterny, s nelidskou její krásou, smrtící svůdností omamných tajemství, trpící dojímavostí - jako inkarnací, symbol všech nejlákavějších, člověku nedosažitelných tajemství - a svíjel se trýzní, že nemůže, že nikdy nebude moci infernální krásu myšlenky své - neboť cítil,

že Eterna jest jen myšlenku jeho -, do sebe vstřebat. A hned zas vynorila se žhavá představa Igneiny těla, jak si ji z dotyku jejího vytvořil: těla jako sklo trpytného, hladkého, tvrdého a krví růžově světelně prosvítající - a bytost jeho změnila se v šílenou řízeň po spálení tímto ohněm, po vypití té nádherné krve, po přelití její do jeho žil... A ani ono, ani toto nemel, musil postrádat, ač je musil mít. Nasmírná soustrast nad sebou jej sevřela a vypudila mu z očí slzy. Již jen poleviny slunce zatřpytila se v nich.

Pek upadl ve stav otupělého snení, jímž tu a tam zablýskla bolestně dábelská tvář a žhevý, tělem krouťící pocit doteku ženských nohou... Ale stále řidčeji... Stále slabší bylo snení jeho... sotva cítil, že kráčí pořád - dál.

Náhle bylo mu, jako by jej něco udeřilo... Stagnul bezděky, divně uleknut, hleděl roztržité před sebe. Konečně upoutal jej dlouhý stín na narudlé zemi. Rychle se obrátil - a spatřil silně se lesknoucí úplněk z mlh na obzor se vymanivší.

Měsíc již svítí, děl si dost lhostejně, cítě divnou lítost. Vždyť právě zapadlo slunce... Ale ovšem, červánek již dohorívá - p r e l é t l jsem kus času. Půjdu nazpět, ostatně je to vedlejší.

Kráčel vstříc měsíci a zdálo se mu, že znatelně se k nemu blíží. Údiv jeho zmizel a na místo jeho vevalila se jím, jakby jím dříve vytlačena, bezstarostnost, lhostejnost, úplná bezbojácnost. Bylo mu tak divno, a tak sladce... Vše kol jakby se změnilo. Stromy a kere mely podobu tak divnou, chladnoucí vzduch vůni tak nezvyklou, i tvrdý dotek půdy stále skalnatější byl tak cizí... Ale vlastně koupal se ve všem, splýval se vším.

Selen v hlubokém zamyšlení šel stále dále... Intenzivně myslil nyní na milenky. Cítil, že nebude mít sílu dále žít, nepatří jich...

Krajina stávala se čím dál pustější. Nad ledovou pannou svítil úplněk a umrlčím tajemným svitem zaléval vše kol...

Došel k řídkému lesíku. Tu a tam rozsetá skaliska strašidelně stríbrila se v měsíčním svitu jako hrbitovní pomníky... "Vzduch je tek klidný, ale víří v něm tajemnost; ano, náhle zaburácí víchr - a něco spadne mi k nohám... Stane se cokoliv neočekávaného, toť jisto - vše kol zbytečně nečeká, nenapíná sluch... Snad uvidím milenky - ano, uvidím je jistě!"

Šel rychleji. Nevnímá nyní téměř ničeho.

Náhle spatřil pod skaliskem vinit se bílý obláček... Zastavil se. "Co to může být? Sníh, či odraz měsíce?" Pojednou se to pohnulo. "Hele - rozdělilo se to!" děl se. "Cítím, jak mě srdce bije... Snad je to Eterna - a je tam i má Ignea. Přirozeně, touha má musila je přece přilákat."

Tiše kradl se křovím, sehnut, aby nebyl zpozorován; byl teď k milenkám tak chladný, připadalo mu, jakoby je za podobných okolností již tisíckrát byl viděl. Skryl se za keřem, nedaleko od pohybujeících se bílých skvrn... Vedle něho něco zašustilo, ale on nevěnoval tomu pozornost.

Obě dívky ležely na tvrdé půdě, zády o skálu opřeny. Objímaly se, vzdychaly, hledíce mlčky v leskle šedý zenith.

Náhle usedla jedna z nich a zadívala se do křoviny. Druhá ji následovala. Pak ulehly obě zas. Ale jak tváře jejich byly změněny! Nic Selena k nim nyní nepoutalo, jen jakýsi zvyk pravící mu: "ty musíš" - a sugerující mu pocit, jako by na nich bylo přec jen něco

slackého. Tváře jejích byly tak střízlivé, tak průzračné, že četl pod nimi snadno suchou ideu, kterou vyjadřovaly: nic tajemného, temného nebylo v nich.

Tu zavál k němu smutně hlas Eterny:

"Cítím, jak má duše studí mne v tele.

Tenebře má mne ve své moci. Marne se vzpírám, marne namáhám. Ze spárů jeho neuniknu! Jsem ženy, či jen přízraky? Bdíme či sníme?"

"Ne, ne! zašeptala Ignea, "neverím, že bdíme! Snily jsme jen, že byly jsme z vězení vysvobozeny, a třeba trvá strašný sen tento již dva měsíce, uvidíš, že se co nevidet z něho musíme probudit - ve vězení!"

"Také bych tomu věřila," zazněl tajemný, zamřílený hlas Eternin, "kdyby se mi ještě dříve nebyly přihodily věci daleko podivnější -"

"Jaké?"

"Oh! - řijeme v pohádce - ale život je pohádka - to teď vím. Sen, bdění, smrt - vše pohádka - strašná pohádka, jejíž hrůza není však příjemná, jako strašidelných pohádek, které mi vyprávěla matka. Nebýt toho daleko podivnějšího - spíše, než že sním ve vězení, věřila bych, že jsem tam oné noci zemřela. Ale i ono dřívější byl vlastně jen sen - smrt je jen sen, vše jest jen sen -"

"Jak pravdivé vše! Zuvivost by mne zabil, představím-li si, v jaké tme to tápeme - zde i vůbec! Nic hroznějšího nad nejistotu! A co činit? Jsem zde ve vězení, horším ze toho, z něhož jsme prchli! Kdybychom vesnici opustili, čeká nás na blízku žalár a snad šibenice. Na dvacet hodin v okruhu nenašly jsme město, - jak psát Selenovi? Ó, jen kdyby to bylo možno! Přichvátal by k nám hned, drahý hoch! Co činit? Nejlépe ještě čekat - až se trochu vyjasní."

"Myšlím též. Něco mně stále praví, že Tenebre přijde co nevidět!"

"Zanech už jednou toho nápadu! Jsi netvora jednou provždy zbabene, věř tomu, má ubohé sestřičko! Důkladně jsi mu hrálo prořízla! Je nemožno aby, jak se domníváš, již za několik dní poté byl vykonal vše k únosu našemu nutné, Říkáš, že jen on mohl, následkem svých magických schopností, hlídače na dálku hypnotisovat; ale máš jistotu, že hlídač nelhal? Že nebyl pouze podplacen od některého z mocných bláznů, do nás dříve zamilovaných?"

Zmlkly na delší dobu. Selen, jenž vše, co řekly dobře chápal, chtěl již jít k nim, tu zaduněl zas Eternin hlas:

"Nad námi o něm mluví se, to cítím dobře. Nemysli naň!"

"Já nebojím se ho! Ať přijde jen!"

"Ó mlč! Vždyť víš, jak to dopadne!"

"Vím a stydím se, dnes napravit to chci! Ať přijde jen!" Vytasila dýku.

"Úplně stejně mluvíš vždy! Což strašné utrpení - to si přeješ, šílená?"

"Ničeho nelekám se! Já přivítám jej dobře - a všechno, všechno s láskou vítám!"

"Ó mlč, mlč, prosím tě!"

V tu chvíli zašustilo to opět a silněji vedle Selena. Popatril a uzel Tenebra, pomalu vstávajícího.

Ale nelek se nikterak - panic děsivý nepřipadal mu jeho obličej, - naopak, zcela přiměřený všemu prostředí - a tajemně známý... "Vy jste zde též?" oslovil jej tiše.

"Též, též, milý compagne!" odvětil Tenebre jaksi blahosklonně a potřepal jinochu stehno... "Nuže jak se vám líbilo poslední představení Mrtvé nevěsty v našem modrém divadle?"

"Jakže, nerozumím..."

"Krátkou máte paměť. Jste ovšem ve stavu trochu abnosrmálním, ale pardon! Musím jít té bláznivé ženské, která chce jen to, co nechce a nechce jen to, co chce, vyhovět - "

A tiše vystoupiv z krův dal se náhle s hrmotným dupotem v divý úprk k ženám, jako dravec za obětí.

Vykřikly. Eterně vydrál se hrdla skřek ještě ještě dvakrát, nepřírozeně, automaticky. "Nasta stav díky!" vzkřikla Ignea - ale v tu chvíli vypadla tato ze zkamenělé Eterniny ruky... A hned na to uchopil ji Tenebre a ústami dotkl se jejího krku.

Znovu projel vzduchem příšerný, duchový její výkřik. - A již dala se na útěk, ustavičně strašlivě křičíc... Ale Tenebre běžel za ní a rty jeho ani na okamžik neoddelily se od jejího krku. Ignea, teprve nyní se vzpomínávající, pláčíc běžela za nimi.

Strašlivá scéna! Rychlostí laně kmitaly se bílé šaty Eterniny mezi houštinami a černý netvor visel jí stále na hrdle... Ignea zůstávala stále více pozadu, strašlivé výkřiky znely stále nesnesitelněji, - výkřiky, jakými jen největší hrůza spojená s pekelnou bolestí a hnusem vládne. Poennáhlu přestaly se nohy Tenebrovy dotýkat země, zdvihaly se stále víc - až konečně bylo tělo ve vodorovné poloze. - Eterna klopýtala, padala, vrážela do stromů, potůčky krve tekly jí na šat - a opět vstávala a zas šíleně prchala, marně j a k o p ř e d s e b o u s a - m o u. Selen hrůzou nemohl najít pohybu.

Tu běžela těsně mimo něj, nevidíc ho; jak byly by mohly vidět oči tak příšerně vytreštěné? Selen se zhrozil. To nebyla lidská tvář, to byla tvář ďábla, nekonečně trpícího! Jak hnusně znetvorila bolest její tahy! Dlouhé vlasy její obráceny byly vzor strašnému běhu svisle vzhůru, sukně vyhrnuta, spodní polovice těla nahá - tak odporná ve svých pohybech! Težké kapky potu lily se z ní, - ale Selen věděl, že to není pot, že je to hnusný ženský tuk... Bezmezným hnusem klesal - propastná ošklivost k sobě, ke všemu jej zachvátila. Přízrak přelétl tak transcendentálně, jako přelétá stále děsný, černý netvor

čas, tak šíleně plouživě, tak šíleně střelovitě.

Nevěděl, jak dlouho byl v bezvědomí. Výkriky stichly, - pak zněly zas, se strašnou rychlostí se blížily, bílá postava zjevila se opět a bleskurychle letěla k Selenovi... Nerozeznal ji už - jen cítil, jak velké kusy smrdutého sadla litéjí mu na tvář. Klesl...

Výkriky zněly dál, ale již ochraptělé, nekonečně zoufalé, lkavíci... A v nich zaslechl náhle, Eterniným hlasem pronesené "Selene měj, pomoci!" Zúřivě se vztýčil, vytasil dyku... Sparil jako ve snu Eternu již jen pomalu ku předu vrávorající. Bežel k ní, s revem vrazil ocel několikrát Tenebrovi do šíje. Ten odpadl od své oběti, podíval se na Selenu, dal se do příšerného chechotu a zmizel.

Ochlivé, nešné průsvitné koule vystupovaly ze země a Selen pozbyl vědomí...

Když ho nabyl, nespatriil měsíc skoro výš. Ležel v tmě laskáku. Ignea jej líbala, Eterna stála za ní jako duch.

"Ó drahý hochu!" mluvila sladce líbající, "jak tě miluju! Vysvobodil jsi sestřičku, jak ti děkujeme -"

Ale Selen nebyl si slov ani polibků vědom. Upřeně hleděl na Eternu, ničeho proň nebylo mimo její tvář. Byla změněná; krásná, ale nevyslovitelně jaksi odporná: něco kočičího v ní bylo: tak ošemetného, slizkého, propastně prolhaného. Cítil odpor, ale zároveň tajemnou, z neznáma prýstící žízeň po ní, po jejích polibkách. Byl jako poháněn cizí silou...

"Ó Selene, proč si mne nevášimáš! Já jsem to, tvá Ignea..."

"Jdi pryč!" zvolal a odhodil ji. "Jsi jen t ě l o a t r o c h u m ě l k é d u š e ; vskutku! echází ti naprosto černé, sváděné propasti Eterniny -"

"Ach já věděla vždy, že mne nemiluješ, - já nešťastná!" A lkavíc klesla zemi tváří a tělo její se krečovitě chvělo.

Selen nevěnoval jí ani jediného pohledu, jeho srdce hledalo jen Eternu. ---

Tu talo, svůdně se usmívajíc, přistoupila k němu, její jemné, ženské paže pevně jej sevřely a dlouze přitiskla rty svoje na rty jeho, že Selen marně lapal po dechu... Cítil horko i mráz, peklo i nebe. V šílené úzkosti snažil se uvolnit, Eternu odstrčit od sebe, ale jako v kleštích svírán byl v jejím objetí. Zavřel oči, tep srdce slábl... "Umírám", blesklo mu hlavou a neskonale slast i bolest projela mu srdcem ---

x x x

Tak odměnila Sněhová panna lásku pozemšťana, jeouc od věků kamennou svou duší připoutána k temnému Svícnu.

Nebo?:

V tichém údolí obklopeném věncem hor od nepaměti Sněhová panna druží se k temnému Svícnu a k nim, jakoby prikrčena sesterská hora.

Kol Svícnu zuřivě dují větry a strhují laviny do údolí, zatímco Sněhová panna křišťálově skví se v paprscích slunce. ---

P o z n á m k a v y d a v a t e l e

Při psaní jsem bohužel neměl k dispozici rukopis, vycházel jsem z opisu. Přesná autentičnost textu není tedy zaručena.

V opisu, který mi byl předlohou, byla próza nazvána "Selen". Domnívám se však, že jde o dílo "Román ve věčnosti" /nebo aspoň jeho část/ spadající do Klímova tvůrčího období 1906 - 1909. Dosvědčuje to část autorova dopisu A. Fiedlerovi z 16. 11. 1918:

"...8/ "Román ve věčnosti". /Selen, Aeterne, Ignea, Tenebro/. Tužkou. Řádně vysoustruhovaná mohla by to být věc znamenitá, féerická..." /Duchovní přátelství, str. 102/

S.